

їського парламентарного клубу, д-ра Костя Левицького, з котрої довідуємо ся, що австрійський президент міністрів граф Штірк, завжди давав українській парламентарній репрезентації як найбільш рішучі заяви що до поділу Галичини на дві національні відмежні і автономні території, польську і українську (останнім разом зложив він таку заяву 10 жовтня с. р.), а з другого відповідь послідника вбитого шефа австрійської внутрішньої політики, д-ра Кербера, дану делегації українських парламентарних послів, що явились у нього з протестом проти проголошення „відручного писма“, в якій він заявив, що справу відокремлення Галичини застав він при обняттю свого уряду як докопаний факт. Значить, в справі наміру монарха Австрії і його правительства, відокремити Галичину, не тільки не було ніякого порузуміння з представниками українського народу, але про сей намір навіть не повідомлено їх. Так отже одурено просто три і шість мільоновий український народ Галичини а в додатку, наче з вдячності за його лояльність супроти держави в сій війні і за надзвичайні жертви його в ній, копнено.

Даремно шукати за прикладом в історії, що нагадував би подібне пониження і нещасте, яке спало на український народ Галичини. Нічим тут Седан! Аджеж в полон попав весь народ — не наслідком побідного оружя ворога! Ним розпорядились так, як в часах напцини розпоряджував ся нап зі своїм рабом.